

บทที่ 1

เตรียมความพร้อมขั้นที่ 1 - ปรับอัตราส่วนชายหญิง

ผลวิจัยทางวิทยาศาสตร์ชิ้นหนึ่งที่ไม่ทราบที่มาเปิดเผยว่ามนุษย์ต้องใช้เวลาในการปรับตัวหนึ่งชั่วโมงหลังตื่นนอนจึงจะตื่นอย่างแท้จริง

หรือพูดอีกอย่างคือถ้านักเรียนคนหนึ่งตื่นเจ็ดโมงและถึงโรงเรียนเจ็ดโมงครึ่ง พอหนึ่งลงบนเก้าอี้เตรียมทำแบบทดสอบวิชาคณิตศาสตร์ ประสิทธิภาพการทำงานของสมองจะอยู่ที่ห้าสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น

ดังนั้นการที่ฉันซึ่งตื่นนอนมาได้ไม่ถึงห้านาที่และอยู่ในภาวะที่สมองมีประสิทธิภาพการทำงานไม่ถึงยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ระดับการมองเห็นอยู่ที่ 20/200* จะไม่สามารถแยกแยะภาพตรงหน้าว่าเป็นความจริงหรือความฝัน ย่อมถือเป็นเรื่องปกติ

และภาพที่ทำให้เอาฉันงงงวยเป็นที่สุดคือชายหนุ่มผู้มีริมฝีปากแดง ฟันขาว หล่อเทียบชั้นกับดารานางเอก X รูปร่างใกล้เคียงนายแบบมีอาชีพนั่งอยู่ข้างเตียงฉันและกำลังมองฉันด้วยรอยยิ้มที่ทำให้เอาผู้หญิงทั้งโลกลุ่มหลง

* เป็นการวัดระดับสายตา (Visual Acuity) ด้วย Snellen chart ซึ่งจะบันทึกผลในรูปเศษส่วน ตัวเศษหมายถึงระยะห่างที่ผู้เข้ารับการตรวจวัดสามารถอ่านตัวเลข/อักษรจาก Snellen chart ได้ถูกต้อง ซึ่งจะต้องดูเปรียบเทียบกับตัวส่วน ซึ่งหมายถึงระยะห่างที่ผู้ที่มีสายตาปกติสามารถอ่านตัวเลข/อักษรจาก Snellen chart ได้ถูกต้อง ถ้าตัวเศษน้อยกว่าตัวส่วนมาก อย่าง 20/200 หมายถึง ระดับการมองเห็นต่ำมาก (การอ่าน Snellen chart ที่ผู้ที่มีสายตาปกติสามารถเห็นห่าง 200 ฟุต เกรซต้องยืนห่าง 20 ฟุตจึงจะมองเห็น)

8 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

สวย สวยเหลือเกิน สวยจนฉันต้องยื่นมือออกไปหยิกต้นแขนหนุ่มรูปหล่อคนนั้นเพื่อพิสูจน์ว่าเขามีตัวตนอยู่จริงหรือเปล่า

"เจ็บบบบบ! เกรซจำทำอะไร"

"ฉันว่าแล้วจะต้องเป็นความจริง! ไอ้สารเลวซุ่ยริวจิ ฉันบอกไปตั้งกี่ครั้งแล้ววอย่าเข้ามาในห้องฉันโดยไม่ได้รับอนุญาต! โสหัวออกไปเดี๋ยวนี้เลย!"

ฉันเปลี่ยนพลังงานไม่น้อยกว่าจะตะเพิดคุณซุ่ยริวจิ ก้าวหนง หนุ่มรูปหล่อในเจย์ X ที่บุกเข้ามาในห้องฉันออกไปได้ และการบริหารร่างกายในช่วงเช้านี้เองที่ทำให้ฉันตื่นเต็มตา

ฉันสวมชุดนักเรียนและคว่ำกระเป๋าเป้เดินออกจากห้อง สิ่งที่เข้าสู่สายตาเป็นอย่างแรกคือกล่องบรรจุลูกบิดห้าสีที่กองอยู่ตรงมุม ถัดไปเป็นเงาร่างสองสายข้างโต๊ะ ซึ่งได้แก่หนุ่มหล่อคาดผ้ากันเปื้อนที่เพิ่งบุกเข้ามาในห้องฉัน และสาวผมหางม้าคู่ที่โดดเด่นไม่แพ้กัน

ที่ว่าพอเห็นหน้าพวกเขา ฉันกลับหนักใจขึ้นมาทันที

ซุ่ยริวจิ ก้าวหนงที่คาดผ้ากันเปื้อนเป็นผู้เข้าที่เข้ามาอาศัยในอพาร์ทเมนต์ฉันเมื่อหลายเดือนก่อน และจากชุดเครื่องแบบของเข่าที่เหมือนกับฉันทำให้ดูออกว่าพวกเราเรียนโรงเรียนเดียวกัน แถมยังเป็นเพื่อนร่วมห้องคุณผู้ชายท่านนี้มีผลการเรียนดีเลิศเหมือนรูปลักษณะภายนอก มีบุคลิกลักษณะแบบผู้ดีชนิตที่เข้าไปอยู่ในพระราชวังบัคกิ้งแฮมได้อย่างไม่ยอใคร เข้าเรียนได้ไม่ถึงหนึ่งภาคเรียนก็กลายเป็นหนุ่มในฝันของนักเรียนหญิงทั้งโรงเรียน

ส่วนสาวสวยผมหางม้าคู่เป็นญาติของซุ่ยริวจิ ชื่อโฮโคอิน ชุนเจียว แต่ยืนกรานแน่วแน่ที่จะให้คนอื่นเรียกตัวเองว่าฟิงค์ (หมายถึงสีชมพูในภาษาอังกฤษ) โฮโคอินย้ายเข้ามากลางภาคเรียนและอาศัยไปหน้าสวยหวานราวลูกอมรสตรอเบอร์รี่ กับรูปร่างที่ดีกว่าเด็กวัยเดียวกันถึงสองเท่าครึ่ง ปลอดภัยประโลมหัวใจของนักเรียนชายในห้อง

เรียกได้ว่าทั้งสองเหมือนหนุ่มหล่อสาวสวยในนิยายรักโรแมนติก

ไฮสกูลเลยละ น่าเสียดายที่มันเป็นแค่ภาพลวงตาเท่านั้น เหตุผลแรกคือ ซุ่ยริวจิเพิ่งสารภาพรักกับฉันเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว สถานะตอนนี้คือมีเจ้าของ เหตุผลที่สองคือภายนอกไฮโคอินอาจดูเหมือนผู้หญิง แต่ความจริงเขาเป็นผู้ชาย แถมยังเป็นญาติผู้พี่ของซุ่ยริวจิด้วย นอกจากนี้เขายังมีความรู้สึกดีกับญาติพี่น้องอย่างซุ่ยริวจิเกินมาตรฐานของพี่น้องทั่วไป

เหตุผลที่สามซึ่งเป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุดคือทั้งสองเป็นผู้รุกรานจากดาวมาเปล่า

ทั้งซุ่ยริวจิและไฮโคอินเป็นมนุษย์ต่างดาว เป้าหมายการโจมตีของพวกเขาคือเก็บรวบรวมพลังงานของมนุษย์ ศัตรูของพวกเขาคือนักรบคริสตัล ผู้พิทักษ์คุณธรรม และความสำเร็จสูงสุดหลังจากพยายามมาทั้งภาคเรียนคือ...

"เธอนอนกินบ้านกินเมืองอีกแล้ว!" ไฮโคอินนั่งอยู่ที่โต๊ะ เขาดึงแก้วนมในมือขณะหันมาตะโกนกับฉัน "รีบมานั่งเลย! ไม่งั้นฉันจะกินอาหารเช้าของเธอให้หมด!"

ความสำเร็จสูงสุดของพวกเขาคือการรุกรานโต๊ะอาหารบ้านฉัน โลกมนุษย์ได้เจ้าหน้าที่สองคนนี้มีมารุกรานนับว่าทำบุญมาแต่ชาติปางก่อน

ฉันไม่สนใจเสียงเรียกของไฮโคอินขณะค่อยๆ เคลื่อนตัวมานั่งที่โต๊ะอย่างเชื่องช้า

ไฮโคอินชี้หัวของฉันอย่างไม่เกรงใจ "ตายแล้ว เมื่อก่อนเธอนอนยังไฉ่ของเธอ ทำไมผมถึงชี้ได้ชี้ได้แบบนี้ล่ะ เนี่ยเธอสาวมัธยมปลายในวัยสวยสะพรั่ง"

"นายถือซะว่าฉันเป็นสาวมัธยมปลายวัยแห่งเหยือกแก้วแล้วกัน"

"เธอพูดบ้าอะไรของเธอ ยังเมาชี้ตาอยู่หรือไง"

ฉันเงยบและเบนสายตาไปทางอื่น หมายถึงเหยียบขมบึงออกจากเครื่องปิ้ง ทำให้สบตาเข้ากับซุ่ยริวจิ

ซุ่ยริวจิขมวดคิ้วและเม้มปากเป็นเส้นตรง ทำท่าเหมือนสัตว์เลี้ยงที่ถูกเจ้าของทอดทิ้ง

10 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

"เกรซจำ..."

ยามเผชิญหน้ากับสัตว์เลี้ยงที่เข้ามาอดอ้อนหลังกระทำความผิด มนุษย์จะต้องยืนกรานในหลักการสามข้อดังต่อไปนี้ ไม่ลูบ ไม่ให้อาหาร และไม่สนใจ

ไม่ลูบ ไม่ให้อาหาร ไม่สนใจ ไม่ลูบ ไม่ให้อาหาร ไม่สนใจ...ฉันเป็นชาวโลกที่มีสติและยึดมั่นในหลักการ

"เกรซจำ..."

ฉันโยนขนมปังที่กัดไปได้หนึ่งคาลงบนจาน ก่อนจะหันไปทางห้องครัว และตะโกนกับพ่อที่เดินออกมาว่า "ให้ซูยริวจิมากินข้าวที่บ้านยังพอทน แต่เรื่องอะไรพ่อถึงปล่อยให้เขาเข้ามาในห้องฉันล่ะ"

พ่อของฉันออกไปครู่หนึ่งก่อนจะก้าวเร็วๆ มาที่โต๊ะและวางจานที่พูนด้วยไข่เจียวลง จากนั้นมองหน้าฉันอย่างไม่รู้สึกรู้สาอยู่หลายวินาที จู่ๆ ก็หันไปทางอื่นและพูดด้วยน้ำเสียงลั่นเครือว่า "พ่อ...พ่อเป็นผู้ใหญ่แล้ว ดังนั้นจึงไม่ขัดขวางถ้าเกรซจำจะมีแฟน แต่...แต่ว่า...พ่อขอห้ามเด็ดขาดไม่ให้ทำสิ่งที่พ่อไม่เคยทำในสิ่งที่พ่อไม่เห็น! พ่อมีความเป็นผู้ใหญ่มากพอ ดังนั้นจึงอนุญาตให้เกรซจำกับเจ้าสารเลวกั้วหนงเด็ดกันโดยอยู่ในสายตาของพ่อ"

ฉันไม่รู้จะเริ่มตำตรงไหนก่อนเลยล่ะ เพื่อประหยัดเวลาจึงสรุปว่า "พ่อเป็นนักเรียนอนุบาลเหรอ"

"ไม่ใช่! พ่อเป็นผู้ชายที่สุขุมมั่นคงและมีวุฒิภาวะ ดังนั้นขอเพียงมีพ่ออยู่ด้วย ต่อให้เจ้าสารเลวกั้วหนงอยากเข้าห้องนอนของเกรซจำ พ่อก็..."

"ที่แท้ตัวการของเรื่องนี้คือพ่อ!" ฉันคว้ากระเป๋าเป้และเหวี่ยงออกไป จากนั้นตบโต๊ะและจ้องพ่อที่ล้มลงบนพื้น ตะคอกอย่างเดือดดาล "สมองพ่อมีปัญหาหรือโงะ! พ่อคนอื่นๆ ที่หวงลูกสาวมีแต่จะห้ามไม่ให้แฟนลูกเข้าบ้าน ไม่ใช่ปล่อยให้เข้ามา แถมยังเปิดประตูห้องลูกสาวให้ด้วย นี่พ่อจะแอบดูฉันใช่ไหม ฉันไม่ยกจำได้ว่าตัวเองมีพ่อโรคจิตแบบนี้!"

"ระ...โรคจิต?" พ่อตืดตัวขึ้นพลางชี้เซลล์ที่นั่งจับอยู่หน้าจอทีวี ตะโกนเสียงดัง "แล้วเอลล์ล่ะ มันเคยอาบน้ำกับลูกด้วยซ้ำ!"

"ถ้าฉันไม่อาบกับเฮลตี้แล้วจะให้มันอาบน้ำเองหรือยังไง ต่อให้เฮลตี้หล่อแคไหนก็เป็นแค่แมวตัวหนึ่ง!"

"แล้วสมัยเด็กๆ ที่ลูกพาเฮลตี้เข้าไปด้วยตอนอาบน้ำล่ะ ลูกยังอาบน้ำให้แมวไม่เป็นเสียหน่อย"

"ตอนนั้นที่บ้านไม่มีใคร ฉันกลัวว่าเฮลตี้อยู่ตัวเดียวจะเหงา อีกอย่างตอนนั้นพอเข้ามาในห้องน้ำปั๊บ เฮลตี้ก็หลับตานอน...เตี๋ย! ทำไมพ่อถึงรู้เรื่องนี้ล่ะ"

"อย่าดูถูกความสามารถในการสืบข่าวของพ่อสิ เรื่องทุกอย่างในบ้านหลังนี้ไม่มีทางหลุดรอดสายตาพ่อไปได้หรอก!"

"มีเวลาสืบข่าวแบบนี้ทำไมไม่ไปเขียนนิยายให้จบ!"

"อะ...อีก!"

พ่อถอยไปข้างหลังและพึมพำบางอย่างอยู่ตรงมุมห้อง

ฉันกลับไปนั่งที่และใช้มือข้างหนึ่งยันศีรษะพาลงมองไปทางซุ่ยริวจิ

"นายอีกคน อย่าบอกนะว่างานอดิเรกของนายตอนนี้คือการลอบโจมตีห้องนอนผู้หญิง"

ซุ่ยริวจิตอบว่า "ไม่ใช่แน่นอนครับ เกรซจำไม่ได้ใจเลยเธอ"

"หา?"

"ผมศึกษาข้อมูลจากหนังสือที่พูดถึงความรักของชาวโลก อย่างเล่มนี้ไง"

ซุ่ยริวจิหยิบนิยายสารเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋าของตัวเอง ฉันยังไม่ทันดูให้ชัดว่าหน้าปกเขียนว่า 'หวานแหวว' หรือ 'โมเอะโมเอะ' เขาก็พลิกหน้ากระดาษไปกลางเล่มและยื่นมาตรงหน้าฉัน

บนนั้นมีรูปตัวการ์ตูนตาโตร่างบาง ผู้ชายในรูปนอนอยู่บนเตียง ส่วนผู้หญิงคาดผ้ากั้นเบื่อนถือถาดอาหารเข้า ทั้งสองมองหน้ากันและยิ้ม

...ทำไมฉันถึงต้องเจอกับเรื่องบ้าๆ บอๆ ที่ไม่รู้ใฝ่สมาจากไหนทั้งที่เพิ่งจะเริ่มวันใหม่ห่าาาา

ไหล่ฉันกระตุกครั้งแล้วครั้งเล่า หลังสุดลมหายใจยาวๆ แล้วจึงกดนิยายสารนั้นลงและพูด "ซุ่ยริวจิ การ์ตูนสาวน้อยก็เป็นแค่เรื่องเพ้อฝัน

12 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

เท่านั้นแหละ ดูจากสัดส่วนของดวงตากับใบหน้านางเอกก็รู้แล้ว...ไม่ใช่
ฉันหมายความว่ามันแตกต่างจากโลกความจริงมาก"

"เธอครับ แต่ก่อนหน้านี้เกรซจำอาศัยข้อมูลจากการ์ตูนเซเลอร์ X
ทำให้เราได้รับชัยชนะมาตลอดนี่นา"

"นั่นมันกรณียกเว้น"

"แล้วครอบครัวของผู้จัดการหยางล่ะ ผมเห็นการ์ตูนอีกเรื่องในนิตยสาร
อีกเล่มของสำนักพิมพ์นี้คล้ายกับกรณีนี้มาก สมาชิกทั้งครอบครัวคิดว่า
ตัวเองชอบเพศตรงข้าม สุดท้ายพรหมลิขิตทำให้แต่ละคนได้พบคู่แท้ของ
ตัวเอง"

"นั่นก็จินตนาการเพื่อฝัน"

"เอ่อ...แล้วคุณอาซิลล์ล่ะครับ ผมเห็นในนิตยสารเล่มเดียวกันแล้วว่า
นักเขียนคนหนึ่งส่งต้นฉบับเล่มนี้เป็นประจำ แต่ผลงานของเขากลับขายดีมาก
นักเขียนก็หล่อมากด้วย แถมยังมีนิสัยการใช้จ่ายแปลกๆ จนที่บ้านเต็มไป
ด้วยตุ๊กตาหมีที่ทำจากผ้าไม้ก๊อกของเล่น"

"..." คำพูดสุดท้ายของซูริวจิสะท้อนใจฉันอย่างแรง ไข่เลย ตอนนี
โกดังเก็บของที่ชั้นหนึ่งของอพาร์ทเมนต์เราเต็มไปด้วยตุ๊กตาหมีที่ทำจากผ้า
และของเล่น

"เกรซจำ?"

คุณแม่บนสวรรค์ที่ฉันไม่เคยพบหน้า ได้โปรดช่วยฉันด้วย ฉันอยาก
กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงงง

ฉันฟูบลงบนโต๊ะ ตัดสินใจทั้งประเด็นที่คุยค้างไว้และกลับเข้าสู่
ประเด็นหลัก "เอาเป็นว่าฉันไม่สนว่านายจะอ่านมาจากนิตยสารเล่มไหน
ที่ว่าชาวโลกถูกคนอื่นบุกเข้าห้องนอนแล้วจะดีใจ ฉันไม่ใช่ประเภทนั้น
เข้าใจไหม"

ซูริวจิไหล่ตลก เขาเก็บนิตยสารและขยับมาใกล้ฉันก่อนถาม "ผม
ทำได้ไม่ดีใช่ไหม จูโจมผิดวิธีใช่หรือเปล่า"

ขออภัยอะซูริวจิ นายอย่าจริงจังกับเรื่องแบบนี้ก็ได้ไหม นายเป็น

ผู้รุกรานที่มารุกรานโลกนะ ไม่ใช่ผู้รุกรานที่มารุกรานห้องนอนผู้หญิง

ฉันมีทางเลือกหนึ่งว่าถ้าพูดแบบนี้ออกมาจะต้องเป็นการสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นแน่ๆ จึงเลือกเหตุผลอื่นมาตอบแทน "เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาย ฉันแค่ไม่ชอบให้คนอื่นเห็นเวลานอน คนเพิ่งตื่นนอนไม่เห็นหน้าเธอก็หน้าเกลียด"

"ไม่ใช่เลย! เกรซจำนารักจะตาย!"

ปัง!

เสียงดังสนั่นดังดูดความสนใจของฉัน ทุกคนในห้องรับแขกมองไปที่โฮโคอิน

โฮโคอินใช้มือขวาตบโต๊ะ มือซ้ายบีบแขนตัวพี่ที่แบนและเตะ ดวงตาสองข้างมีน้ำตาเอ่อคลอขณะที่ไหลล้นสะท้อน เขากวาดตามองไปทั่วห้องก่อนจะสะบัดหน้า เตะแก้อึ้งจนลึ้ม และตวาดเสียงดัง "คู่รักบ้าบอทั้งหลายไปตายซะ!"

อานูภาพของเสียงตวาดยังไม่ทันหายไป โฮโคอินก็คว้าแขนตัวพี่และคาบกระเป๋านักเรียนวิ่งออกไปแล้ว

โต๊ะอาหารตกอยู่ในความเงียบอันชวนอึดอัด โดยเฉพาะซูริวจิที่มีมือข้างหนึ่งยันโต๊ะ มืออีกข้างถือนิตยสาร เขาทำท่าเหมือนอยากจะทำตามไปแต่ก็ลังเล

เพื่อให้ซูริวจิตระหนักชัด ฉันจึงจ้องตาเขาอย่างจริงจังและเตือนว่า "เอาเป็นว่าอย่าเข้าห้องฉันโดยพลการอีก จำได้หรือเปล่า"

"จำได้ครับ"

สำหรับนักเรียนส่วนใหญ่ที่ต้องโดยสารรถประจำทางไปกลับโรงเรียนแล้ว สงครามยกแรกในตอนเข้าย้อมหนีไม่พ้นการเบียดเสียดกันบนรถ แม้ว่าบ้านของฉันจะอยู่สุดสายและมีข้อได้เปรียบที่ได้ขึ้นรถต้นสาย แต่พอบนรถแน่นจนถึงชั้นประตูและบันไดเต็มไปด้วยคน การมีที่นั่งหรือไม่มีที่นั่งจึงยอมเบียดเสียดไม่ต่างกัน

แต่ก่อนฉันมักจะหัดตัวเข้าไปชิดหน้าต่างหรือด้านในตัวรถอย่าง

14 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

ยอมรับชะตากรรม พยายามไม่ให้ร่างกายตัวเองสัมผัสกับคนอื่น แต่ไม่ว่าฉันและคนอื่นจะ พยายามขนาดไหน พอรถหักเลี้ยวและเบรก ทุกคนก็ล้มทับกันอยู่ดี

โชคดีที่ความทรงจำเหล่านั้นกลายเป็นอดีตสำหรับฉันไปแล้ว เพราะตอนนี้ฉันมีโล่กำบังอันแข็งแกร่งที่ทำจากผิวหนัง

ซูยริวจิไม่ได้นั่ง แต่ใช้แขนและลำตัวกันพื้นที่เล็กๆ ที่จะไม่ถูกใครเบียดให้ฉันทันทีที่ขึ้นมานรถ เขาพยายามต้านทานแรงจากกฎการเคลื่อนที่ของนิวตันและมือที่อยู่ไม่สุข ซึ่งอย่างหลังเป็นสาเหตุที่ทำให้ซูยริวจิทำตัวเป็นโล่เนื้อให้ฉัน แต่ฉันคิดว่าเป้าหมายของมือพวกนั้นไม่ใช่ฉันเลย เป็นเขาต่างหาก

ฉันถือโอกาสมองหาซูยริวจิตอนที่เขาใช้สมาธิในการทรงตัว ใบหน้าที่ตึงเครียดดูเหมือนจะมากกว่าปกติ ทำให้ฉันยอมยกยให้พฤติกรรมดั่งตึงของเขา เช่นเดียวกับเมื่อวาน เมื่อวานขึ้น และวันก่อน...

สุดท้ายแล้วฉันก็ไม่ใช่ชาวโลกที่มีสติและยึดมั่นในหลักการนักหรือก ช่วงเวลาอันแสนสุขบนรถประจำทางที่มีวิวงามๆ ให้ดูจบลงอย่างรวดเร็ว ฉัน ซูยริวจิ และนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายอันเดรตพิคส์ กลุ่มหนึ่งลงจากรถพร้อมกัน ก่อนจะรีบพุ่งเข้าห้องเรียนให้ทันก่อนการแจกแบบทดสอบในชั่วโมงโฮมรูมช่วงเช้า

ห้องเรียนในชั่วโมงโฮมรูมเช้าเต็มไปด้วยบรรยากาศการเร่งอ่านหนังสือก่อนสอบ รีบปั่นการบ้าน แต่ก็มึนนักเรียนบางกลุ่มที่เดินลอยหายไปทุกอย่าง ไม่เห็นแบบทดสอบและการบ้านอยู่ในสายตา กับนักเรียนอีกกลุ่มที่วางมือจากสิ่งที่ทำอยู่ทันทีที่เห็นเราสองคน ก่อนจะถูกขึ้นอย่างพร้อมเพรียงและกรุกันเข้ามาล้อมพวกเราไว้

จากนั้นซูยริวจิก็ถูกจับตัวไป

ฉันมองซูยริวจิที่ถูกเพื่อนนักเรียนกว่าสองในสามของห้องลากตัวไปที่มุมห้อง เนื่องจากกระเป๋าและข้าวกล่องของฉันยังแขวนอยู่บนแขนเขา บวกกับสัญชาตญาณสอดรู้สอดเห็นของมนุษย์ ทำให้ฉันตามไปและแฝงตัวอยู่ใน

กลุ่มคน ทำตัวเป็นเครื่องบันทึกเสียงในร่างมนุษย์อย่างสุดความสามารถ
 เพนนี่ซึ่งเป็นหัวหน้าห้องยกสองมือขึ้นกอดอก เธอเซิดคางพลาง
 จ้องหน้าซูยวิจิ "นายทำอะไรฟังก์กันแน่ ตั้งแต่มาถึงโรงเรียนเธอก็ฟูหน้า
 กับโต๊ะไม่พูดไม่จา"

"พวกนายยุติเรื่องรักผิดศีลธรรมกันแล้ว...ฮึบ!"

นักเรียนชายคนหนึ่งยังพูดไม่ทันจบก็ถูกนักเรียนหญิงลากตัวออกไป
 ตอนแรกซูยวิจิส่ายหน้า จากนั้นเขาก็เบิกตากว้างเหมือนคิดอะไรออก
 และขมวดคิ้วน้อยๆ "ผมคิดออกแล้ว ก่อนออกจากบ้านเมื่อเช้าเขาตะโกน
 เสียงดังใส่ผมว่า 'คู่รักบ้าบอทั้งหลายไปตายซะ!'"

ทุกคนปิดปากเงียบไม่พูดอะไรเป็นเวลาสองวินาที จากนั้นร้อง 'อ้อ'
 และเริ่มหันหน้าซุบซิบกัน

ฉันได้ยินคำพูดทำนองว่า 'ช่วงนี้ไม่มีใครมาโรงเรียนเลย' 'ปฏิเสธ
 ข้างหลังจากเพื่อนผู้หญิง' และ 'ยืมคนเดียว'...อยู่ราวๆ หัวใจพลัน
 หนักอึ้งเมื่อตระหนักว่าเพื่อนในห้องเริ่มรู้แล้วว่าซูยวิจิกำลังมีความรัก

ดูท่าว่าคงหนีไม่พ้น ขณะครุ่นคิดในใจว่าจะเอ่ยปากอย่างไรดีก็มิ
 คนมอบโอกาสในการพูดให้ฉัน

นักเรียนผู้ช่วยอาจารย์ดนตรีที่อยู่หน้าฉันขยับเข้ามาและถามเสียงค่อย
 "นี่ เธอมีเบาะแสบอะไรไหม ซูยวิจิคบกับใครอยู่นะ"

"ฉัน..."

"พวกเธออยู่ด้วยกันทั้งวัน คงไม่ถึงขั้นไม่รู้ว่าเขาไปเจอกับใครหรอกนะ"

"ไม่ ฉัน..."

"ไม่รู้เหรอ ฉันก็ว่างั้นแหละ คิดไม่ถึงว่าเขาจะฉลาดขนาดนี้ ใช้เธอ
 เป็นเครื่องบังหน้าก็แย่แล้ว ยังจะปิดเป็นความลับไม่บอกเธออีก"

"ไม่ใช่ ฉัน..."

"ถึงแม้พวกเราจะไม่เคยไปเที่ยวด้วยกัน แต่ถ้าเธอเสียใจก็โทรหาฉัน
 ได้นะ เรื่องที่ผู้หญิงหน้าตาบ้านๆ ได้แฟนหน้าตาเหมือนพระเอกหนึ่งมีแต่
 ในโลกของละครกับการดูแทนที่นั่นแหละ โลกความจริงมันเป็นไปได้หรอก"

อย่าเสียใจไปเลย"

พูดจบเธอก็หันหลังกลับไปนั่งที่และเริ่มวาดตารางใส่รายชื่อผู้ต้องสงสัย
ที่น่าจะเป็นแฟนซูริวจิ ก่อนไปยังไม่ลืมตบปากให้กำลังใจฉันด้วย

...ฉันเกลียดโลกใบนี้

ไม่ว่าเรื่องราวความรักและการรอกหักของซูริวจิกับโฮโคอินจะนำ
ความปั่นป่วนมาสู่ห้องเรียนอย่างไร แบบทดสอบที่ต้องทำ คาบเรียนที่น่าเบื่อ
และเสียงบ่นของอาจารย์ก็ยังคงปรากฏตามลำดับเช่นเดิม นอกจากเรื่อง
ที่นักเรียนชายหลายคนถามซูริวจิหลังหมดคาบเรียนว่า 'ขอฉันเรียกนายว่า
พี่ชายได้ไหม' แล้วก็ไม่มียะไรเปลี่ยนแปลงอีก

ในที่สุด หลังผ่านช่วงเวลาแห่งความทรมานและรอคอยมาตลอด
สี่ชั่วโมง เวลาพักเที่ยงก็มาถึง บรรยากาศในห้องเรียนพลันเปลี่ยนจาก
'ข้าพเจ้าตายแล้ว มีอะไรโปรดจตุรูปเรียก' เป็นสดชื่นสว่างไสวเหมือน
'คนป่วยรอดตาย ไบหน้าทอรัลมี' ทุกคนปลดปล่อยความกดดันที่สะสมมา
ตลอดคาบเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิ่งไปยังคู่อุ่นข้าวอย่างเบิกบาน บ้างก็พุ่ง
ไปยังร้านค้าสวัสดิการด้วยความฮึกเหิม

ขณะที่ฉันเก็บตำราเรียนและเตรียมลุกไปหยิบข้าวกล่อง ซูริวจิก็นำ
ข้าวกล่องของฉัน ของเขาเอง และของญาติผู้พี่เขาเข้ามา

ไม่รู้จะบอกว่าซูริวจิเป็นคนเอาใจใส่ผู้อื่นหรือเผด็จการกันแน่ ถึงได้
บังอาจลักพาข้าวกล่องของโฮโคอินมา บังคับให้อีกฝ่ายจำต้องมานั่งกินข้าว
กับฉันและซูริวจิด้วยไบหน้านูดบั้ง

ซูริวจิไม่รู้ตัวสักนิด โฮโคอินเงยบสนิท ส่วนฉันคุ้ยไม่เก่ง บรรยากาศ
ย่ำแย่ในการกินข้าวจึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สร้างความตึงเครียดจนกระเพาะอาหาร
แทบทะลุ ถึงเดียวที่ฉันทำได้มีเพียงรีบกินข้าวและรีบแยกย้ายสลายตัว

น่าเสียดายที่ความจริงไม่เป็นดังที่ฝัน เหมือนเวลาที่เรายากได้แอปเปิ้ล
แต่พระเจ้าประทานฝรั่งมาให้ยังงั้น

พวกชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านท่านหนึ่งในห้องเราเดินผ่านโต๊ะกินข้าวของ
ฉัน หลังก้มหน้าดูข้าวกล่องของเราแล้วก็ผิวปาก "โอโฮ ข้าวกล่องของ

พวกนายเหมือนกันเบียบเลย"

ฉันมองไปยังฝั่งตรงข้ามโดยอัตโนมัติ ข้าวกล่องของซูยริวจิผ่านการกินไปบ้างแล้ว แต่ดูออกว่ากับข้าวเหมือนในกล่องฉัน แครูปปร่างกับสีสันทันแต่กว่าหน้อย

นี่มันเรื่องอะไรกัน ฉันจ้องซูยริวจิอย่างต้องการคำอธิบาย

ซูยริวจิลอกตาไปมา ก่อนจะยิ้มเชินๆ "ผมขอร้องให้คุณอาซิลล์สอนทำอาหาร หลังหัดทำอยู่หนึ่งอาทิตย์ คุณอาจึงตกลงให้ผมทำข้าวกล่องให้เกรซ"

ข้าวกล่องจากภรรยาสุดที่รัก? หัวฉันพลันปรากฏคำนี้ แถมยังชี้แจงจะแก้ไขเพค ไหนๆ ผู้ชายตรงหน้าก็ปลุกฉันตื่นนอนในชุดผ้ากันเปื้อนสามวันติดแล้วนี่ ฉันยังจะคิดแก้ไขอะไรอีก

ใบหน้าของซูยริวจิค่อยๆ แดงเรื่อ เขาคืบกับข้าวในกล่องตัวเองมาให้ฉันอย่างประหม่า "อย่าพูดเรื่องนี้่อีกเลย เกรซลองชิมอันนี้สิ คุณอาซิลล์บอกว่าเกรซชอบมาก"

ตรงหน้าฉันคือผัดพริกหวานสีส้มสดใส แต่เมื่อกี้ฉันเพิ่งจะเคลียร์พริกหยวก พริกแดง และพริกสีอื่นๆ ออกไปจากกล่อง กำลังเตรียมตัวต้อนรับไข่เจียวที่เป็นของโปรด

ซูยริวจิเห็นฉันนั่งไปนานจึงยื่นตะเกียบใกล้เข้ามาอีกและถาม "เป็นอะไรครับ อิ่มแล้วหรือ"

ฉันอ้าปากและหุบปาก ลังเลอยู่หลายวินาทีก่อนจะกัดพริกหวานเคี้ยวหน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อนกลืนลงไปและพูด "ซูยริวจิ ฉันไม่ชอบกินพริก"

"เอ๋?"

"ขอเพิ่มเติมด้วยว่ามะเขือเทศ มันเทศ ผักสีแดง และของเหนียวๆ ฉันก็ไม่ชอบ"

ซูยริวจิตกใจจนพูดไม่ออก เพราะในบรรดาอาหารที่ฉันร้ายมาลืออย่างมีสามอย่างที่ปรากฏอยู่ในกล่องข้าว สิ่งที่ไม่ถูกพูดถึงมีเพียงไข่เจียวบร็อกโคลี่ และข้าวเปล่า

18 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

ฉันมองใบหน้าของซูยริวจิตที่เปลี่ยนจากแดงเป็นขาว และจากขาวเป็นดำ จากนั้นถอนหายใจพลางใช้ตะเกียบคีบอาหารกินต่อ "อย่าคิดมากเกินไป นายแค่ถูกพอกแกลิ่งเท่านั้นแหละ"

"เกรซจำผมขอโทษ..."

"ช่างเถอะ อย่างน้อยนายก็ได้ใส่กระเจี๊ยบเขียวมาด้วย"

"แล้วเมื่อไหร่ผมยังบังคับให้คุณกินของที่我不ชอบอีก"

"เรื่องนั้นนะเธอ... ถ้าเป็นฝีมือนาย ฉันฝืนใจกินนิดหน่อยก็ได้"

ปัง!

เสียงดังสนั่นอันคุ้นเคยระเบิดขึ้นในห้อง โฮโคอินใช้มือสองข้างยันโต๊ะ น้ำตาหยดตึงๆ ลงบนฝากล่องข้าว ร่างกายโง่งงนอนอยู่ห้าหกวินาที ก่อนจะสะบัดผมและแหงนหน้าตะโกนกับท้องฟ้า

"คูริกบ๊าบอทั้งหลายไปตายซะ!"

พุดจบ ผู้ครองตำแหน่งดาวห้องของเราในปัจจุบันก็คว่ำกล่องข้าว และคาบฝากล่องพุ่งออกไปจากห้องเรียน

ซูยริวจิตกอยู่ในสภาวะกระวนกระวายใจเหมือนตอนเช้า ที่แยกว่านั่นคือนักเรียนครึ่งห้องกำลังจ้องเขาอยู่

ฉันเห็นซูยริวจิตค่อยๆ กำมือ ฉันจึงลุกขึ้นก่อนที่เขาจะพูดอะไร "ฉันไปตามโฮโคอินเอง"

"คุณไป? แต่มีมันเรื่องในครอบครัว..."

"นายรู้หรือว่าเขาไม่พอใจอะไร"

"หือ?"

"ไม่รู้ก็นั่งรออยู่ในห้องเฉยๆ"

ฉันทิ้งซูยริวจิตไว้ที่เดิม ก่อนจะออกจากห้องมาตามหาคนที่ระเบียบทางเดิน

แม้ว่าโฮโคอินจะวิ่งเร็วมาก แต่การหาตัวเขาไม่ใช่เรื่องยาก แค่เดินไปตามระเบียบ มองหาคว่ำตรงไหนมีนักเรียนท่าทางตื่นตกใจแล้วถามอีกฝ่ายว่าเห็นสาวน้อยที่ผูกผมหางม้าคาบฝากล่องข้าวผ่านมาหรือเปล่า

เท่านั้นแหละ

ฉันเดินตามเบาะแสจากนักเรียนใจดี อ้อมไปครึ่งชั้น ก่อนจะเห็น
ฝากล่องข้าวถูกทิ้งอยู่หน้าห้องน้ำข้างห้องเรียนศิลปะ จากนั้นก็เห็นโฮโคอิน
ตรงสุดปลายระเบียงทางเดิน

โฮโคอินซุกตัวอยู่ตรงมุม สองมือกอดเข่าและพับหน้าลง ผมหางม้า
สองข้างสั้นไหวตามจังหวะการสะอื้น เขาดูเหมือนสวายน้อยที่กำลังเสียใจ
อย่างสุดซึ้ง

ฉันจ้องโฮโคอินที่ซดตัวเป็นลูกบอล ทั้งที่รู้ว่าเขาร้องไห้เพราะอะไร แต่
กลับคิดค้ำปลอบใจไม่ออก ได้แต่กระแอมแห้งๆ เพื่อบอกอีกฝ่ายว่าฉัน
ยืนอยู่ตรงนี้

โฮโคอินเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสองข้างที่บวมแดงจ้องฉัน
อย่างเต็มไปด้วยความคับแค้น

แม้จะเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว แต่พอเจอกับแววตาแบบนี้เข้าจริงๆ ก็ยัง
รู้สึกไม่ค่อยดี

ดังนั้นพอโฮโคอินสะอื้นเสียงดังและโผล่เข้ากอดเอวฉัน ฉันจึงพุ่งลงไป
ชั่วขณะว่าตอนนี้มันบทไหนกันแน่

"เกรซเจ้าเล่ห์ เจ้าเล่ห์ เจ้าเล่ห์ เจ้าเล่ห์ เจ้าเล่ห์ที่สุด! คนเค้
แอบชอบแวนเทอร์มาตั้งนาน เธอมาได้ไม่ถึงปีก็แย่งเขาไปเฉยเลย โง่งง
โง่งง โง่งง ชาวโลกน่าโมโหที่สุด!"

จะ...เจ็บชะมัด! เจ็บไปถึงเซลล์ใต้ผิวหนังเลยทีเดียว!

ฉันทนแรงทุบตีของโฮโคอินที่ไม่เหมือนสวายน้อยเลยแม้แต่นิดเดียว
อดทนกับความเจ็บปวดและความจุกที่เกิดจากการสูดหายใจเข้าไปก่อน
ถูกทุบออกมา แถมยังเจ็บหลังที่ไม่ระวังถอยไปชนผนังอีก จากนั้นแหงนหน้า
พยายามอดทนรอให้ทุกอย่างสิ้นสุดลง

ไม่ง่ายเลยกว่าโฮโคอินจะหยุดมือ ฉันก้มหน้ามองดาวห้องที่หนึ่งคุงเขา
อยู่กับพื้น สดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนถาม "อารมณ์ดีขึ้นหรือยัง"

โฮโคอินเงยหน้าจ้องฉัน แต่ที่ต่างไปจากเดิมคือแววโกรธแค้นหายไป

20 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

แล้ว แทนที่ด้วยแวตตาอ่อนโยนซึ่งเต็มไปด้วยน้ำตาเอ๋อคลอ

"เจ้าเล่ห์ที่สุด..."

"ยังดำไม่จบอีกเธอ"

"เจ้าเล่ห์ครั้งนี้กับเจ้าเล่ห์ครั้งนั้นไม่เหมือนกัน ทั้งที่เป็นผู้หญิง แต่กลับแมนกว่าผู้ชายแท้ๆ อย่างแวนเทอร์ซะอีก เจ้าเล่ห์เกินไปแล้ว!"

"ถ้าเอาซูริวจิเป็นมาตรฐานล่ะก็ สุ่มหาคนสักโหลมาก็คงต้องแมนกว่า เขาอยู่แล้ว! หมอนั้นเป็นสาวน้อยซัดๆ!"

"ฉันไม่สน!"

โฮโคอินสายหน้าแรงๆ พลังขึ้นมาที่ฉันและตะโกน "ห้ามหลอกว่า แวนเทอร์ อย่างนี้ถ้าฉันชอบเธอเข้าจะทำยังไง"

"ฉันไม่ชอบผู้หญิง"

พอคำพูดนี้หลุดจากปาก ฉันก็รู้ทันทีว่าตัวเองพูดสิ่งที่ไม่สมควร ออกไป เพราะโฮโคอินปิดปากด้วยท่าทางเงินอายุและจิตใจเหมือนมนุษย์ป่า ที่ได้แหวนเพชรเป็นของขวัญวันเกิด

"เธอก็! ต่อให้พูดแบบนี้ฉันก็ไม่ชอบเธอหรอก!"

"ฉันก็ไม่อยากถูกผู้หญิงสารภาพรักเป็นรอบที่สอง...ไม่ใช่สิ อย่างนาย ต้องเรียกว่ากะเทย!"

"กะเทย? เธออย่าคิดว่าฉันไม่รู้จักคำศัพท์ของชาวโลกนะ!"

บทโฮโคอินจะชวนทะเลาะก็ไม่จบไม่สิ้น และฉันไม่มีเวลามาฟังเขา พล่ำม ไซเจียวที่ฉันอุตส่าห์ตั้งใจเก็บไว้กินเป็นอย่างสุดท้ายยังรอฉันอยู่ในห้อง

ฉันหันหลังวิ่งอย่างรวดเร็ว ใช้ข้อดีของเครื่องแบบกางเกงและการไม่ทักทายกับคนรู้จัก สลัดโฮโคอินทิ้งแล้วกลับสู่ห้องเรียนชั้นปี 2 ห้อง A ได้โดยสวัสดิภาพ

ฉันวางมือข้างหนึ่งลงบนผนังสีขาวของห้องเรียน งอตัวหมายจะใช้เวลาสักครู่ปรับลมหายใจให้เป็นปกติก่อนเข้าห้อง ทว่าก่อนที่ลมหายใจจะเป็นปกติ เสียงฝีเท้าเร็วๆ กลับดังขึ้นด้านหลัง ฉันเตรียมป้องกันตัวตามสัญชาตญาณ

แต่พอหันกลับไปกลับพบว่าคนที่เดินมาคือเอลิซ่า ไม่ใช่โฮโคอิน

สันมือของฉันทยกขึ้นมาหยุดอยู่ตรงหน้าอกขณะจ้องเอลิซ่าที่หอบแฮกๆ
 อึ่งไปชั่วขณะก่อนถามว่า "เธอ...มีอะไรเหรอ"

"ฉัน...ฉัน..." เอลิซ่าเหลียวซ้ายแลขวาด้วยท่าทางลุกลี้ลุกลน อ้าอึ้ง
 อยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะพุ่งเข้ามาถามฉัน "เมื่อกี่ตวนหมู่หย่าจื่อถอดโฮโคอินใช่ไหม"

ไม่ พูดให้ถูกต้องคือฉันถูกเขาพุ่งเข้าใส่และจู่โจมระยะประชิด
 มากกว่า...แต่เพื่อความสิ้นกระซับ ฉันจึงละทิ้งความถูกต้องและตอบบ่ายๆ
 ว่า "ก็ใช่ เพราะเขาออกหัก"

เอลิซ่าถามอย่างระมัดระวัง "ตั้งนั้นนั่นถือเป็นการปลอมใจใช่ไหม"

ฉันพยักหน้าย้ำอีกครั้ง "เพราะเขาออกหัก"

เอลิซ่าเงิบ เธอก็ดริมฝีปากสลับกับบิดขायกระโปรง ไม่รู้กำลังคิด
 อะไรอยู่

ฉันห้วงซุยริวจิและไซเจียว จึงยกมือขึ้น "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว..."

พูดไปได้แค่ครึ่งเดียว เอลิซ่าก็กระโจนเข้ามา น้ำหนักตัวและความเร็ว
 ของเธอทำเอาฉันเกือบหงายหลังในจังหวะที่ร่างกายสัมผัสกัน

"เอลิซ่า..." เสียงของฉันเหวโกรธ

เอลิซ่าดึงเสื้อนอกของฉัน หน้าผากก็คุนกระดุมบนเสื้อชี้ตขณะพูด
 "ฉันก็ออกหักเหมือนกัน ตวนหมู่หย่าจื่อไม่ปลอมใจฉันบ้างเหรอ"

ฉันพูดไม่ออก เมื่อเห็นสายตาที่มองมาจากระเบียงทางเดินและใน
 ห้องเรียนแล้วจึงวางมือลงบนไหล่ของเอลิซ่าอย่างจนใจ จนกระทั่งหัวหน้า
 นักรบคริสตัลถูกเพื่อนที่บังเอิญเดินผ่านมารับตัวไป

และแล้วเวลากินข้าวอันมีค่าของฉันทก็หายไปเกือบห้านาที

ฉันไม่อยากแอบกินข้าวตอนที่ทุกคนเฝ้า ถ้าทำแบบนั้นฉันจะอดอ่าน
 นิยาย ดังนั้นจึงตัดสินใจรีบเข้าห้องเรียนเพื่อจะไปจัดการกับข้าวกล่องที่เหลือ
 อยู่ แต่กลับถูกใครบางคนขวางไว้ก่อนก้าวเข้าไปในห้อง

ฉันไหลตก มือข้างหนึ่งเท้าสะเอวพลงจ้องซุยริวจิ "นายยืนขวางทาง"

"เกรซจ๋า..." ซุยริวจิเรียกฉันอย่างน่าสงสาร

22 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 4

"มีอะไรไว้ฉันกินอ่อมก่อนค่อยพูด"

"เกรงจ๋า..."

"โอเคๆ ฉันได้ยินแล้ว ชุ่ยรวิจคนดี ถอยไปก่อนนะ"

ฉันผลัดสิ่งกีดขวางออกไป แต่เดินไปได้ครึ่งก้าวกลับถูกชุ่ยรวิจคว้า
ข้อมือขวาไว้ แดมเขายังกุมแน่นจนฉันตั้งไม่ออก สลัดไม่หลุดด้วย

ฉันหันกลับไปและคิดว่าต้องเห็นใบหน้าชุ่นเคื่องของเขาแน่เพราะเขา
ออกแรงชะเยอะ คิดไม่ถึงว่าภาพที่เห็นกลับเป็นมนุษย์ต่างดาวในคราบ
เด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดปีที่น้ำตานองหน้า

"...?"

"เมื่อที่คุณถอดเอลิซาไซไหม"

"...แล้วไงล่ะ เธอกหัก ฉันเลยปลอบใจเธอนิดหน่อย" ฉันถาม
ไม่ว่าจะดาวดวงไหน แต่การกอดเพศเดียวกันก็ไม่ได้มีนัยร้ายแรงอะไรไม่ใช่
หรือ

ชุ่ยรวิจจ้องฉันอย่างแข็งทื่อเหมือนพระเอกหนังที่พบว่าความจริงแล้ว
นางเอกเป็นผู้ชาย หรือไม่กี่ตอนที่ผู้กล้าในนิยายแฟนตาซีพบว่าที่แท้เจ้าหญิง
คือปีศาจร้ายในเรื่อง

เอาเป็นว่าท่าทางของเขาเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและเสียใจเป็น
ที่สุด

"ชุ่ยรวิจ?"

ฉันตบไหล่ชุ่ยรวิจ เขาเงิบก่อนจะหันกลับไปและห่อตัวนั่งลง

มือของฉันชะงักอยู่กลางอากาศ หูได้ยินเสียงฮอดเข้าเรียนและ
เสียงหลายคนพูดว่า 'ขอทางหน่อย' โรงเรียนที่กำลังเข้าสู่ช่วงการเรียน
การสอนภาคบ่ายช่างเงิบสงบ

คือว่า...ฉันจะกลับไปกินไข่เจียวได้หรือยัง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)